పెద్దకొడుకులు

అది ఒక చిన్న రైలుస్టేషను. సాయం ఐదు గంటలు అవుతాయి. అత్తవారింటికి వెళుతున్న గోపాలం రైలు దిగాడు. ఇంకా ఎవరైనా దిగారేమోనని ప్లాట్‌ఫారమ్ అంతా కలియ చూశాడు. తను ఒక్కడే దిగాడు. కొంచెం దూరంలో సిమెంటు బెంచిమీద కూర్చుని మామ గారు ఎవరితోనో కబుర్లు చెబుతున్నారు. మరి నలుగు రున్నారు—కొత్త మొహాలు. ఇద్దరికి ఏభై ఏళ్ళు మించి ఉంటాయి. ఒక స్త్రీకి నలభై ఉండవచ్చు. ఓ పాతి

ఉత్సాహ క్ర్రాడు. నూంచి ట్రిమ్‌గా కేన్నాడు. అందంగా, హుందాగా ఉన్నాడు. మరదలు భారతి పెళ్ళిచూపులకి వచ్చారని గ్రహించాడు.

మామగారికి వినయంగా నమస్కరించాడు.

"ఆఁ రావోయ్, గోపాలం, రా! మంచి సమయానికే వచ్చావు." ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించారు మామగారు. వాళ్ళకి పరిచయం చేశారు.

"ఇతను మా పెద్దల్లుడండీ! షిప్ యార్డ్ ఇంజనీర్‌గా ఉంటున్నాడు."

వినయంగా నమస్కరించాడు గోపాలం అందరికీ.

"వీరు భాస్కరరావుగారని విజయనగరంలో ఉంటున్నారు. జిల్లా పరిషత్‌లో పనిచేసి రిటైర్ అయారు. వీరు వారి బావగారు. అంటే, కుర్రవాడి మేనమామగారు. వారు పెళ్ళికొడుకు తల్లిగారు."

అంతా అర్థం అయినట్టు, ఆప్యాయంగా అందరివైపు చూశాడు గోపాలం. ప్రత్యేక శ్రద్ధతో చూస్తున్నాడు పెళ్ళికొడుకును.

మామగారు చెప్పుకుపోతున్నారు. "ఇతను వీరి అబ్బాయి. ఖరగ్‌పూర్‌లో జె. ఇ. గా ఉంటున్నాడు, ఎస్. ఇ. రైల్వేస్ లో."

"అలాగా! చాలా సంతోషం" అన్నాడు, తన కాబోయే తోడల్లుని వైపు చూస్తూ గోపాలం.

"మన భారతిని చూడ్డానికి రమ్మని ఆహ్వానిస్తే, అంత దూరం నుంచి కష్టపడి వచ్చారు."

"ఇలా వచ్చి కూర్చో, బాబూ!" అని పెళ్ళి కుమారుని తల్లిగారూ, "రండి, కూర్చోండి" అని పెళ్ళికుమారుడూ ఒకేసారి కొంచెం జరుగుతూ పిలిచారు.

అసలు విషయం తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం ఎక్కువగా ఉన్నా, అడిగితే బాగుండదని ఊరుకొన్నాడు గోపాలం. అందరి మొహాలవైపూ చూస్తూ పెళ్ళి కుమారుని పక్కన కూర్చున్నాడు.

"చూశారా? అప్పుడే ఇద్దరూ ఒక్కటైపోయారు." నవ్వుతూ, పరిహాసంగా అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు మేనమామ.

వారి మొహాలు చూసి అనుకూలంగానే ఉన్నట్లు పసిగట్టాడు గోపాలం. కాబోయే తోడల్లుణ్ణి ఆప్యాయంగా చూశాడు. అతను కూడా సుముఖంగానే ఉన్నట్లు తోచింది.

'భారతికేం? బంగారు బొమ్మ!' అనుకొన్నాడు.

ఇతను కూడా ఫరవాలేదు. సెంట్రల్ గవర్నమెంటు ఉద్యోగం. భారతి అదృష్టవంతురాలు!

ఏవో ఫలహారాలూ, అంచనాలూ వేసుకొంటున్న గోపాలం మామగారి పంకరింపుతో ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు.

"చూడు, బాబూ, గోపాలం! మన పోలయ్య బండి తెచ్చాడు. నువ్వు ఆ బండిలో వెళ్ళు. వీరు వెళ్ళే బండి మరో గంటన్నరకి కానీ రాదు."

"ఫరవాలేదండీ! కలిసే వెళదాం" అన్నాడు అతను.

అయినా, మామగారు ఊరుకోలేదు. "చూడు, బాబూ, వాన కూడా వచ్చేలా ఉంది. చీకటి కూడా పడవచ్చు."

మరి కాదనలేక అందరికీ నమస్కరించి స్టేషను బయటకు వచ్చాడు. అత్తవారి బండి ఎక్కడా కనబడలేదు. అక్కడ మరో బండి ఉంది. దగ్గరికి వెళ్ళి చూశాడు. ఎద్దులు గడ్డి మేస్తున్నాయి. బండి వెనకాల మొత్తాలో కూర్చుని చుట్ట కాల్చుకొంటూ తన్మయత్వం పొందుతున్నాడు పోలయ్య.

"పోలయ్యా!" పిలిచాడతను.

ఒక క్షణం ఆగి ఎవరో పిలిచారని అనుమానం కలిగింది కాబోలు వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. చటాలున లేచాడు. పక్కకు తిరిగి చేతితోని చుట్టను పారేశాడు గౌరవ సూచకంగా.

"నమస్కారం, బాబూ! ఈ కోచిలో దిగేరేంటి, బాబూ! తమరు రేపు సత్తార్ బండితోలు వెళ్ళమని ఈయనే చెప్పారు."

బేహార్ వెంకటసుబ్బారావు

"అవునోయ్. అనుకోకుండా ఈ రోజు నుంచే సెలవు దొరికింది."

"మామయ్యగారు రాలేదు చూశారా, బాబూ?"

"ఆఁ అందర్నీ చూశాను." అన్ని సంగతులూ తెలుసునన్నట్లు చూశాడు గోపాలం అతనివైపు.

"వాన వచ్చేలా ఉంది. మసల్ని వెళ్ళమన్నారు. పద! బండి పూన్చు."

"అలాగే, బాబూ!"

* * *

బండి నడుస్తూంది. అటూ ఇటూ ఉన్న పొలాలు నేటి సమాజాన్ని జీవితంలా ప్రతిఫలిస్తూ నిలబెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాయి.

"మన భారతమ్మగారికి పెళ్ళి చేస్తారు, బాబూ."

"అవునోయ్! పెళ్ళికొడుకును చూశాం. బాగానే ఉన్నాడు."

"ఏమిటో, బాబూ! ఈ మనుషులూ, మమకారాలూ ... పదిహేను, ఇరవై ఏళ్ళు పెంచడం, మరో అయ్య కిచ్చేయడం." ఎంతో బాధగా అన్నాడు.

"ఏమిటోయ్—నీ సొంత కూతురికి పెళ్ళి చేసి అత్తారింటికి పంపేస్తున్నట్లు బాధపడుతున్నావు!"

"అవును, బాబూ! నా కాడ పిల్లలు లేరు. మాలతమ్మని, భారతమ్మని చిన్నప్పుడు ఈ బుజాల మీద మోసి తిప్పేవాణ్ణి! బడికి దిగబెట్టి, తిరిగి తీసుకొచ్చేవాణ్ణి. వారిక్కూడా నేనంటే పల్లమాలిన అభిమానం, బాబూ!"

పోలయ్య కంఠం అదోలా మారిపోయింది. ఆ ఇంట్లో పాతికేళ్ళుగా పని చేస్తున్నాడు. వాడికి ఆ కుటుంబం మీద అభిమానానికి ముగ్ధుడయ్యాడు గోపాలం. టాపిక్ మార్చేయాలనుకొన్నాడు.

"మేఘం బాగా కమ్మింది. ఇంటికెళ్ళేలోపల వాన కురుస్తుందేమో?"

"ఏం వానలు, బాబూ! ఇలాగే ఆకాశం వేపు చూసుకొంటూ ఆశతో కాలం గడిపేస్తున్నాం. వానలు కురవడం కనబడదు. ఇప్పుడిక కురిసినా లాభం లేదు, బాబూ! అకుమళ్ళు పూర్తిగా ఎండిపోయాయి."

అతడిలో ఆవేదన బయట పడుతూంది.

"శ్రావణ, భాద్రపదాల్లో ఈ ఇంటి మీద కాకులు ఆ ఇంటి మీదకు పోకుండా వానలు కురుస్తాయంటారు. అవును, బాబూ, కలకత్తా అటువైపు వరదలు వచ్చి ఊళ్ళకేళ్ళే మునిగిపోయాయంట!"

"అవును, పోలయ్యా! అతివృష్టి, అనావృష్టి బాధలకు మన దేశం ఎప్పుడూ గురి అవుతోంది. ప్రకృతి కూడా మన మీద కక్ష పూనింది. అవునుగానీ, పోలయ్యా, మన బండి ఇంతకన్నా అందంగా ఉంటుందికదా? మరి ఈ బండిలో తీసుకొచ్చా రేమిటి పెళ్ళివారిని?"

పోలయ్య ఎందుకనో వెంటనే జవాబు చెప్పలేదు. ఆలోచిస్తూ ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

"ఏంటి, బాబూ, అంటున్నారు?"

"మన బండి కట్టుకొని రాలేదేమని?"

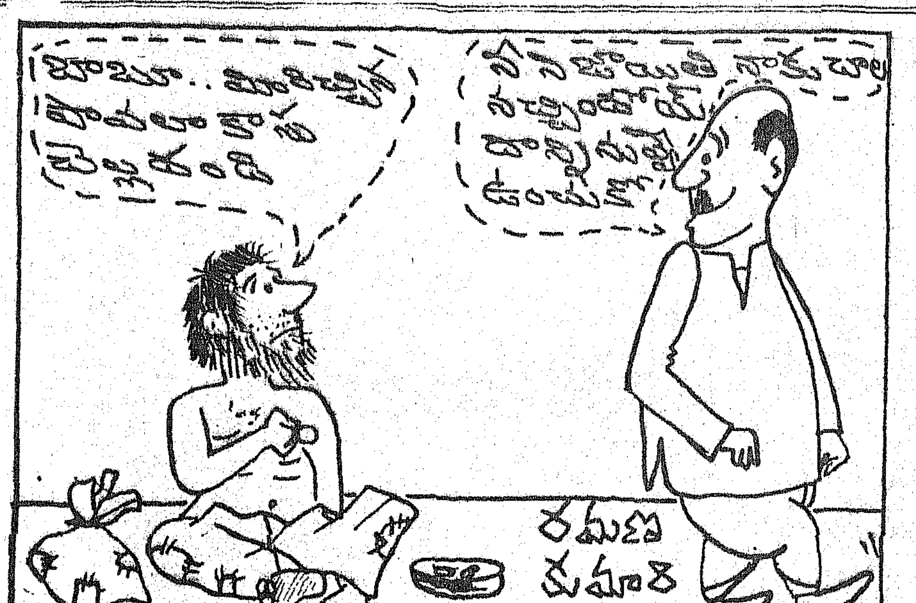

"మన ఎద్దులో ఒకటి మొన్న నూతి కడ బురదలో జారి పడింది. కాలు విరిగిపోయింది. హాస్పిటలుకు పంపేరు. ఇది మా ఊరి ప్రెసిడెంటు గారిది."

"మన బండి ఇంతకన్నా అందంగా ఉంటుంది కదా?"

"మన బండి ఇరుసు అనుమానంగా ఉంది, బాబూ! బాబూ, బండయినా, మనిషయినా విశ్రాంతి లేకుండా ఉంటే ఏమవుద్ది, బాబూ?"

"అవును, వెంకయ్యా! ఎంత బాగా చెప్పావు!"

"మన బాబుగారి సంగతి కూడా అలానే అయిపోయింది, బాబూ! [illegible] ఎంత లేదు. [illegible] ఎలా ఉంది. ముగ్గురు కొడుకులున్నా వారి వాటాలు పంచుకుని పోయారు గదా. వారికేటి—పరాయి వాళ్ళు! ఇద్దరా ముగ్గురు పిల్లల కంటె ఎక్కువ లేరు. మా బాబుగారికే వచ్చింది ఇబ్బందిలా!"

ఎదవోని బాధ వ్యక్తం చేసుకొని ఊరుకున్నాడు. అత్తవారి కుటుంబ పరిస్థితి ఈ [illegible] ఎక్కువ తెలుసు మరి!

"సరేలే! మన నాలుగు భూములు [illegible]! అవి ఎలా ఉన్నాయి?"

"ఏమనండి, బాబూ, [illegible] కాస్తారం. ఊరువెళ్ళి చెరువు కింద భూములే. చెరువులో నీరు ఉంటే కదా, బాబూ? నాలుగేళ్ళ నుంచి ఇదే వరస! ఈ ఏడు కూడా నిరాశే. ఈ రోజుల్లో భూమును సగం ధరకు ఇస్తామన్నా కొనే వారు లేరు! ... ఇలాంటి సమయంలో బాబుగారు పెళ్ళి తలపెట్టుకున్నారు— ఎలా జరుగుద్దో, ఏటో!"

"అయితే, భూమి కొంత అమ్మేద్దాం అనుకుంటున్నారా, వెంకయ్యా?"

"ఏమో తెలియదు, బాబూ! ఏం చేస్తారో? అయిదు వేలు కట్నం! పైగా లాంఛనాలు, పెళ్ళి ఖర్చులు!"

"అయిదు వేలు అడిగారా?"

"అవును, బాబూ! ఈ రోజుల్లో డబ్బుకి విలువేది?"

"అవును, వెంకయ్యా, నిజం చెప్పావు."

* * *

ఇల్లు చేరేసరికి చీకటి పడిపోయింది. పెద్దబావమరిది ఆదరంగా ఆహ్వానించాడు బావగారిని చూడగానే.

"రండి, బావగారూ! ఇంకా రేపు బండిని పంపాలనుకొంటున్నాం స్టేషనుకి మీ ఉత్తరం ప్రకారం."

లోనికి తీసుకొని వెళ్ళి పడక కుర్చీ వేశాడు కూర్చోమని. తండ్రిని చూసి పిల్లలిద్దరూ వాటేసుకున్నారు. పొయ్యి బాగ్ గదిలో ఎడెసి, పెరటి వైపు పరుగెత్తాడు. "మావయ్య గారూ! ఎవర్ని తీసుకొచ్చానో చూశారా?" అంటూ.

పెరట్లో మామగారు, భార్య సన్నజాజి పందిరి దగ్గ రున్నారు. అటువైపే చూస్తున్న గోపాలం అత్తగారి రాకను గమనించలేదు.

"అమ్మా, నాన్నా అంతా బాగున్నారా, బాబూ?" కాఫీ అందిస్తూ కుశల ప్రశ్న వేశారు అత్తగారు.

"అంతా బాగున్నారండి! ఇప్పుడు కాఫీ ఏమిటండి?" కాఫీ గ్లాసు అందుకున్నాడు.

"అవును, బాబూ! భోజనం వేళ కూడా అవుతోంది. మీ పెద్దబావమరిదికి ఎక్కువ. పొద్దుటే భోజనం చేసి పడుకుంటూ ఉంటాడు. నీకూ కూడా [illegible]. మీ మామగారు రావడం ఆలస్యం అవుతుంది. [illegible] కూడాను."

భోజనం చేసి గదిలోకి వచ్చాడు గోపాలం. పెద్దబావమరిది పడుకొండుకు పోయాడు లోపలి గదిలోకి. భార్యకి, మామకి అత్తగారు వడ్డిస్తున్నారు. ఆఖరి బావమరుదులు ఇద్దరూ వచ్చారు గదిలోకి.

ఏవో కబుర్లు చెబుతున్నారు.

"బావగారూ, మాకూ మామయ్యకూ మంచి బట్టలు తెచ్చారు నాన్నగారు. మా స్కూలుకు మూడు వందల రూపాయలూ, అక్కకి రెండు వందల రూపాయలూ అయ్యాయి" అని ఓ బావమరిది అన్నాడు. ఉత్సాహంగా వింటున్నాడు గోపాలం, ఏమీ జవాబు చెప్పకుండా.

రెండో వాడు అందుకొన్నాడు.

"మాక్కూడా మంచి బట్టలు కొన్నారు, బావగారూ! పండక్కి డబ్బు లేదని నాన్నగారు అంటే, ఎద్దుని అమ్మేశారు." ఏమిటేమిటో చెప్పుకుపోతున్నారు పిల్లలు.

గోపాలం తలమీద పిడుగు పడ్డట్లయింది ఆ మాట వినగానే.

ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు. తను పండగకు రావడం కుదరదని వ్రాసేస్తే ఎంత బాగుండును! ఆడపిల్లకూ, అల్లుడికీ ముద్దూ ముచ్చటలు తీర్చాలని ఏ అత్తవారికి ఉండదు! పెళ్ళయి ఆరేళ్ళయి, ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టినా పిలిచిన ప్రతి పండగకూ వెళ్ళడం తనదే తప్పేమో?"

వీధి తలుపు చప్పుడయింది. తనే వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. మామగారు!

> అదృష్ట దేవత కాదన్నప్పటికీ నెత్తిమీద కిరీటం పెట్టగల శక్తి తృప్తికి ఉన్నది.
>
> —ఫోర్డ్

"ఏం బాబూ, భోజనం చేసేయలేక పోయావా? ఏం చెప్పా, ఏమో! ఎంత ఆలస్యం అయిందో చూడు" అంటూ లోనికి ప్రవేశించారు.

మామగారు భోజనం చేస్తూ ఉంటే తనూ పక్కనే కూర్చున్నాడు, పెళ్ళి వారి కబుర్లు వివరంగా తెలుసుకునేందుకు. అంతా నిశ్శబ్దం!

మామగారి భోజనం అయిపోతూంది కానీ, ఎవరూ ఆ విషయం ప్రస్తావించ లేదు. [illegible] కొంచెం దూరంలో మంచం మీద పిల్లలను జోకొడుతూంది. భార్య మాత్రం వంటింటి తలుపు దగ్గర నిలబడి ఉంది. అది గమనించిన గోపాలం తనే మొదలు పెట్టాడు.

"అయితే, అబ్బాయి సంబంధం కుదిరినట్లేనా?"

"సంప్రదింపులు అయ్యాయి. ఇక ఇచ్చి పుచ్చుకోవడాలు దగ్గరే ఉంది." ముక్తసరిగా, సీరియస్‌గా అన్నారు మామగారు. అంతని ధోరణి చూచి అవాక్కయిపోయాడు గోపాలం.

"అంతా బాగానే ఉంది కానీ, కట్నం అయిదు వేలు కావాలంటున్నారు. ఇంకా వెండిచెంబూ, కంచం—అన్నింటికీ కలిపి పదివేలుండాలి" అంది అత్తగారు చాప పడేస్తూ.

"ఏమి ఆలోచించారు?" ప్రశ్నించాడు తనే.

"ఎలా ఆలోచించాలో అర్థం కావడం లేదు, గోపాలం! సంబంధం కుదుర్చుకొని వచ్చే ఏడు చేద్దామంటే వాళ్ళు ఒప్పుకోవడం లేదు. వచ్చే నెలలో రెండు ముహూర్తాలున్నాయి—చేసెయ్యాలంటున్నారు. ఏ విషయం ఆలోచించి ఉత్తరం రాస్తానన్నా."

"అంటే?" అన్నాడు అతను, అర్థంగాక.

"నాలుగేళ్ళు మంచి పంటలు లేవు. ఎలా తూగగలం? పదిహేను రోజుల్లో... వాడి అదృష్టం బాగుంటే ఇంతకన్నా మంచి సంబంధం కుదరవచ్చు."

మామగారిలో ఇంతటి నిరాశ, నిస్పృహ ఎప్పుడూ చూడలేదు గోపాలం.

* * *

"పితృ సమానులైన మామగారికి గోపాలం నమస్కరించి వ్రాయునది:

ఉభయకుశలోపరి—

నాకు వివాహం అయి ఆరేళ్ళు పూర్తి కావస్తూంది. ఈ ఆరేళ్ళలోనూ మీరూ, మీ కుటుంబ సభ్యులూ చూపిన, ఇంకా చూపిస్తున్న ఆదరణకు, అభిమానానికి నేను సర్వదా కృతజ్ఞుణ్ణి. మీరు చేసే మర్యాదలకు ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతూ ఉంటాను. 'ఇంతటి సహృదయులూ, సదాచార సంపన్నులూ అయిన మీ ఇంటిలో నేను మీ కుమారునిగా జన్మించి ఉంటే ఎంత బాగుండేది!' అని ఎప్పుడూ అనుకొంటూ ఉంటాను.

ప్రతి సంవత్సరానికి మూడు పండుగలకూ పిలుస్తున్నారు. ఎంతో ప్రేమగా ఆదరించి, అభిమానించి ఎన్నో కానుకలు ఇస్తున్నారు. పండగకు పుట్టింటికి వెళ్ళడానికి మా ఆవిడ ఎంత సంబర పడుతుందో, నేను అంతకు పదిరెట్లు ఉవ్విళ్ళూరుతాను.

నాకు చాలినంత ఆస్తి ఉంది. ఒక్కణ్ణే కొడుకు కావడం వల్ల ఆ ఆస్తి నాకు చాలు. ఇక నా ఉద్యోగం అంటారా? మీ పెద్దల ఆశీర్వచనంవల్ల ప్రమోషను వచ్చి ఇప్పుడు ఎనిమిది వందలు సంపాదించుకొంటున్నాను. నెలకు పి. ఎఫ్., ఇన్స్యూరెన్సు పోగా మిగిలినది నేను ఎంత విలాసంగా ఖర్చు చేసుకొన్నా నెలకు రెండు వందలదాకా మిగులుతున్నాయి. నా తల్లితండ్రులు నా డబ్బును ఆశించరు. పంపుతానన్నా వద్దంటారు. మీ వల్ల మాకు ముద్దూ ముచ్చటలు తీరుతున్నాయి! ఒక అమ్మాయి, ఒక అబ్బాయి ...ఇంతకన్నా ఎవరూ ఏమీ కోరుకోరు జీవితంలో!

నే నెప్పుడూ మీ వద్ద నిర్భీతిగా నిలబడలేకపోతున్నా. కారణం—మీ నుండి కట్నం తీసుకోవడమే! మీ సహృదయత, సంస్కారం, సంప్రదాయం తెలిసిన నా [illegible] కట్నం తీసుకోకూడదు. ఈ సంగతే మా నాన్నగారు అప్పుడప్పుడూ నా దగ్గర అంటూ ఉంటారు—'కట్నం తీసుకోకపోతే నలుగురిలోను చులకన అయిపోతామనీ, కట్నం తీసుకోవడంవల్ల అంతస్తు పెరుగుతుందనీ' — అమ్మ పట్టుదల పట్టడం వలన నేను కట్నం తీసుకోక తప్పిందికాదు. అది అంతా జరిగిపోయిన సంగతి.

నేనూ మీ కుటుంబ సభ్యుల్లో ఒకడుగా మెలగడం వలన మీరు చెప్పనివి, చెప్పలేనివి కొన్ని విషయాలు చూచాయగా నాకు అర్థం అవుతున్నాయి. మీ పెద్దమ్మాయి మగవాడయి ఉంటే మీకు ఎంతో సహాయంగా ఉండి ఉండేది. మొదటి ముగ్గురూ ఆడపిల్లలూ, తరవాతి ముగ్గురూ మగపిల్లలూ అవడం

వింతలు విడ్డూరాలు

ప్రపంచంలోకల్లా పెద్దదైన వడ్లగింజ

ఈ మధ్య ఆహారధాన్యాల అధిక దిగుబడి విషయంలో జరుపుతున్న పరిశోధనలు ప్రపంచంలోనే మంచి విజయాలను సూచిస్తున్నాయి. రాయపూర్ సమీపంలో ఒక పరిశోధనా కేంద్రంలో 6,000 రకాల వడ్ల విత్తనాలను పండిస్తున్నారు. అందులో "భార్యా భర్త" (బో(గా-డో(కే) అని పిలువబడే వడ్లగింజ పొడవు 14.5 మిల్లీమీటర్లు. చైనాలో రూపొందించిన వడ్లగింజ పొడవు 14.25 మిల్లీమీటర్లు. ఈ కేంద్రంలోనే మూడు మిల్లీమీటర్ల మందం గల మరొక రకం వడ్లగింజను కూడా శాస్త్రజ్ఞులు రూపొందించారు. ఇది ప్రపంచ రికార్డును సాధించగలదేమో!

కాంత కౌగిలి ఖరీదు...

దొంగతనాలకూ సద్గుణులు మారిపోతున్నాయి. ఎవరు దొంగో, ఎవరు దొరో చెప్పడం కష్టం. ఒంటరిగా ఉన్నవాళ్ళ నటించడం, సహాయం కోసం ఆశ్రయించి నెత్తిన టోపీ పెట్టి పారిపోవడం. ఈ మధ్య బెంగుళూరు విజయనగరంలో ఇలాగే ఓ విచిత్ర సంఘటన జరిగింది. ఒంటరిగా నిలబడిన ఓ అమ్మాయి మీద జాలి పడి తన కారులో ఎక్కించుకున్నాడు ఓ జాలి గుండె కలవాడు. కారు దిగి కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా ఆమె కౌగిలించుకుంది. ఇంతకీ ఆ కాంత కౌగిలి ఖరీదు ఎంతో ఆ జాలిగుండె మానవుడికి తరవాత గాని తెలియలేదు.

ఎవరో దొంగలు తనను వెంబడిస్తున్నారని ప్రాధేయపడితే అతడు కారులో ఎక్కించుకున్నాడు. ఓ హోటలు వద్ద కారాపమని దిగింది. కృతజ్ఞతగా కౌగిలించుకుంది. ఆమె వెళ్ళిపోయింది. అతడు ఇంటికి వెళ్ళాక చూసుకుంటే మెడలో రు. 2,500 ఖరీదు చేసే గొలుసు కనిపించలేదు. పోలీసులకు ఫిర్యాదు చేశాడు. ఆమె పాత నేరస్తురాలేననీ, అప్పటికే ఆ కౌగిలి కాంతను అరెస్టు చేశారనీ వార్త అందింది.

జనాభాకుమించి మూషిక వృద్ధి

ఎలుకల వల్ల, పందికొక్కుల వల్ల ఆహారధాన్యాలు మరీ కరువు అవుతున్నాయి. అలాంటి సమయంలో జనాభాను మించి 30 రెట్లు ఎలుకలు ఉంటే ఇంక చెప్పేది ఏముంటుంది. బ్రెజిల్‌లో జనాభాను మించి మూషికాలు 30 రెట్లు ఉన్నాయట. అవి రోజుకు మూడు లక్షల టన్నుల ఆహారం తింటున్నాయనీ ఒక శాస్త్రజ్ఞుడు ప్రకటించినట్లు వార్తాపత్రిక ప్రకటించింది.

ఆదిశేషావతారంగా గోగు చెట్టు

మన దేశంలో రాళ్ళు రప్పలు, చెట్లు చేమలు ఒకటేమిటి అన్నీ భగవత్ స్వరూపాలే మరి. యాడికి అన్న గ్రామంలో ఈ మధ్య ఒక చెట్టు ఏడు తలలతో ఆదిశేషుని ఆకారంతో ఆవిర్భవించింది. చూస్తుంటే అచ్చం ఆదిశేషుడులా ఉందట. దీనిని ప్రజలు వింతగా వచ్చి ఆ గోగుచెట్టును పూజిస్తున్నారట.

250 ఎకరాలతో స్వతంత్ర రాజ్యం

కొన్ని లక్షల మంది ప్రజలు, కొన్ని లక్షల మైళ్ళ విస్తీర్ణం గల ఒక భాగాన్ని ఒక స్వతంత్ర రాజ్యంగా ప్రకటిస్తే మందీ మార్బలం ఉండి చేశాడనుకొంటాం. కాని పన్నుల బాధ పడలేక తన కాస్త కొండ నీ స్వతంత్ర రాజ్యంగా ప్రకటిస్తే వింతగానే ఉంటుంది. అదే జరిగింది. ఇటీవల బ్రిటన్‌లో ఒక సంపన్నుడు పన్నులు చెల్లించి చెల్లించి విసిగెత్తి పోయాడట. ఇక పన్నులు చెల్లించకూడదని నిర్ణయించుకున్నాడట. తన నిర్ణయం చట్టబద్ధం కావాలి కదా మరి. అందుకు అతగాడు ఓ ఘనకార్యం చేశాడు. తన కున్న 250 ఎకరాల పొలాన్ని ఒక స్వతంత్రరాజ్యంగా ప్రకటించుకొన్నాడు. అలా ప్రకటించిన 250 ఎకరాలు గల స్వతంత్ర రాజ్యానికి ప్రభువుగా బ్రిటిష్ ప్రధానికీ, అందుతోపాటు ఐక్యరాజ్య సమితికి సభ్యత్వం కోసం దరఖాస్తు కూడా పెట్టుకున్నాడట. అయితే ఇతగాడి దరఖాస్తుకు ఎక్కడినుంచి ఏ సమాధానం రాలేదట.

సేకరణ: ఎల్లోరా

బట్టల జత

ఒక జత దుస్తుల వెల మూడు లక్షల డాలర్లు. అంటే, ఇరవై లక్షల రూపాయల పైగానన్న మాట. మహారాజులు సైతం కొనలేని వెల. అయితేనేం? అమెరికాలో సామాన్యులు కూడా వాటికోసం ఎగబడే అవకాశం ఉంది. అది ధరిస్తే ఎలాటి జబ్బులు రావు. ఎంత ప్రమాదకరమైన దీర్ఘవ్యాధులతో బాధపడేవారైనా అవి ధరించి ఉపశమనం పొందవచ్చు. వాటిని రబ్బరు వంటి మెత్తని పదార్థంతో తయారు చేస్తారు. దానిపై ప్లాస్టిక్ కోటింగ్ ఉంటుంది. వీటిని ధరించడంవల్ల శ్వాసక్రియకు ఇబ్బంది కలగకుండా ఏర్పాట్లు ఉంటాయి. ఏమైనా, అదొక వెర్రి.

పది లక్షలు

ఒకటి నుండి పది లక్షల వరకు అంకెలను వ్రాసి దైనా చెప్పారా! లేదు. ప్రయత్నం చెయ్యండి. మీ వల్ల కాదు అని ఒక టీచరు విద్యార్థితో అన్నది. ఆ కుర్రాడు ఇంటికి వచ్చి తల్లితో చెప్పాడు. ఆమె కాగితాలు తీసుకుని టైపు మిషన్ ముందు కూర్చుంది. 1 నుండి పది లక్షల వరకు అన్ని అంకెలు టైపు చెయ్యడానికి 473 కాగితాలు, అయిదు సంవత్సరాల కాలం పట్టిందట. ఆమె పేరు మార్వాడ్రూ.

మౌనవ్రతం

వ్రతం అన్నది ప్రయోజనాన్ని ఆశించి చేసే పని. ఆచార్య వినోబాజీ డిసెంబరు 25 నుండి ఏడాదిపాటు మౌనవ్రతం ప్రారంభిస్తున్నారు. అంటే, ఈ క్రిస్మస్ నుండి వచ్చే క్రిస్మస్ వరకు వన్న మాట. ఈ ఏడాదిపాటు ఆయన ఎవరితోనూ మాట్లాడరు. వ్రాయడం, చదవడం వంటి పనులు చేయరు. అవసరమైతే, అంటే తన ఆరోగ్యం విషయంలో డాక్టర్లతోమాత్రం మాట్లాడతారట.

—శార్వరి

వలన మగపిల్లలు చేతి కందలేదు. మా మరదలు భారతికి పెళ్ళి కుదిరినందుకు నె నెంతో సంతోషించాను. నా తోడల్లుడు నా హోదాకూ, అంతస్తుకూ సరైన వాడని ఎంతో ఆనందించాను.

కానీ, మీరు కట్నం ఎక్కువని ఆలోచిస్తూ ఆ సంబంధం వదులుకుంటామంటున్నారు. మీకు ఎదురుచెప్పే ధైర్యంగానీ, చనువుగానీ లేక అప్పుడు నేనేమీ మాట్లాడలేదు. నేను సంపాదించిన డబ్బులో ఓ పదివేలు చెక్కు ఇందుతో కలిపి పంపుతున్నా. పెళ్ళివా అడిగిన కట్నానికీ, లాంఛనాలకీ ఒప్పుకొని వచ్చే నెలలో ఎనిమిదవ తారీఖు ముహూర్తమే ఖాయపరచమని సవినయంగా కోరుతున్నా.

నా దగ్గర డబ్బు తీసుకోవడానికి మీరు ఇచ్చగించరు. అది నాకు తెలుసు. ఇది కేవలం నా మరదలు పెళ్ళికి సహృదయంతో సమర్పించే కానుక! మీరు అపార్థం చేసుకోకుండా, అన్యథా భావించకుండా స్వీకరిస్తారని నమ్ముతున్నాను.

పెద్దల్లుడు పెద్దకొడుకుతో సమాన మంటారు. మామగారు ఇబ్బందుల్లో ఉన్నప్పుడు ఆదుకొని సహాయం చెయ్యటం అవకాశం ఉన్న ప్రతి అల్లుని ధర్మం అని నమ్ముతున్నా. మీ రీ డబ్బును తీసుకోవడానికి ఇష్టం లేకపోతే, వీలున్నప్పుడు నా డబ్బు నాకు తిరిగి ఇచ్చివేయండి. నిస్సంకోచంగా తీసుకోగల వాడను.

ఈ సంబంధంమాత్రం వదులుకోవద్దు!

మీనుండి శుభలేఖయే జవాబుగా వస్తుందని ఎదురుచూస్తున్న —

మీ అల్లుడు,

—గోపాలం."

కళ్ళజోడు తీసి, కళ్ళు ఉత్తరీయంతో వత్తుకొంటూన్న భర్తను చూసి దగ్గరకు వచ్చింది పార్వతమ్మగారు.

"ఏమండి! భూషయ్య మళ్ళీ రిజిస్ట్రీ నోటీ సిచ్చాడా డబ్బుకోసం?"

"కాదు" అన్నాడు ముక్తసరిగా.

"మరి ఏమిటి అలా ఉన్నారు?" అర్థంగాక అదుర్దాగా అడిగింది పార్వతమ్మగారు.

"మనవాడి దగ్గరినుంచే."

"మనవా డెవరండిరిజిస్ట్రీపంపిస్తే?" ఆమె మరీ కంగారు పడింది.

"మన పెద్దకొడుకు దగ్గరినుంచి" అనిమాత్రం అనగలిగారు, ఉత్తరం ఆమె చేతిలో ఉంచుతూ. ★